

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Labing-apat

Kabanata Ikalawa ng Daniel - Buod at Konklusyon, Unang Bahagi

Jeff Pippenger

2023-12-09

"Sa aklat ng Apocalipsis nagtatagpo at nagwawakas ang lahat ng aklat ng Bibliya. Narito ang katapat ng aklat ni Daniel." Mga Gawa ng mga Apostol, 585.

Ang katotohanang tinukoy ni Juan bilang “Ang Pahayag ni Jesucristo,” na mula pa noong Hulyo 2023 ay binubuksan ng Leon mula sa lipi ni Juda ang mga tatak nito para sa kaniyang bayan, ay dinadala sa kasakdalan kapag ang aklat ni Daniel ay pinagsasama sa aklat ng Pahayag. Ang ikalawang kabanata ni Daniel ay kumakatawan sa mensahe ng ikalawang anghel sa konteksto ng pagsubok ng larawan ng hayop sa mga huling araw. Tinutukoy nito ang isang proseso ng pagsubok at isang tiyak na panahon ng pagsubok.

Ang panahon at proseso ng ikalawang kabanata ni Daniel, na kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag ni Daniel, ay sumagisag sa panahon ng pagsubok ng mga Protestante sa kasaysayang Millerita. Nabigo ang mga Protestante sa kanilang proseso ng pagsubok at naging mga anak na babae ng Roma. Sa pananaw ng propesiya, ang isang anak na babae ay sumasagisag sa kaniyang ina; at ang Roma ay isang makahulugang halimaw. Ang kanilang kabiguan, at ang kasunod na paglipat tungo sa pagiging mga anak na babae ng Roma, ay sumasagisag sa pagsubok ng larawan ng halimaw sa ating kasalukuyang kasaysayan, sapagkat sila’y naging larawan ng halimaw. Samakatuwid, ang ating kasalukuyang proseso ng pagsubok ay kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag ni Daniel, at gayundin ng kasaysayan ng mensahe ng ikalawang anghel sa panahon ng kilusang Millerita.

Sa kasaysayan ng mensahe ng ikalawang anghel na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, may isang tiyak na yugto at proseso ng pagsubok na, sa paraang simboliko, ay sinasagisag bilang panaginip ni Nebukadnezar hinggil sa isang larawan ng mga hayop; sapagkat ang isang kaharian sa propesiya sa Bibliya ay isang hayop din. Kinakatawan nina Nebukadnezar at ng nakatataas na uring relihiyoso ng mga Caldeo ang mga nabibigo sa pagsubok, at kinakatawan naman nina Daniel at ng tatlong mararangal ang mga pumapasa sa pagsubok. Maaaring magmukhang iba, ngunit ang pagkabigo ni Nebukadnezar ay pinagtitiyap sa ikatlong kabanata ng aklat ni Daniel.

Sa proseso ng pagsubok, na kinakatawan kapwa sa unang at ikalawang kabanata ng Daniel, may mga tiyak na panandang propetiko na tumutugma sa mga katotohanang kamakailan lamang ipinahayag sa Aklat ng Apocalipsis. Sa unang kabanata, ang “sampung araw” ay kumakatawan sa panahon ng pagsubok na nagbunga sa pagpapakita ni Daniel ng mas kaaya-aya at mas matabang kaanyuan dahil sa kanyang pagkain ng pagkaing makalangit, samantalang ang ibang uri ng mga eunuko ay naghayag ng larawan ng mga kumain ng pagkain ng hari. Sa makapropesiyang pakahulugan, ang isang hari ay isang kaharian, at sa makapropesiyang pakahulugan din, ang isang hari o kaharian ay isa ring halimaw. Yaong ang kaanyuan ay naghayag ng bunga ng pagkain sa

handa ng hari ay naghayag ng larawan ng halimaw.

Sa ikalawang kabanata ng Daniel, nanalangin si Daniel upang maunawaan ang nakatagong “lihim” ng panaginip ni Nebukadnezar tungkol sa larawan. Kinakailangan niyang malaman kung ano ang mismong panaginip, at gayundin kung ano ang kahulugan nito. Kinakatawan niya yaong mga, sa mga huling araw, ay nagsisikap na maunawaan ang mga lihim na kaugnay ng pagbubukas ng selyo ng Pahayag ni Jesu-Cristo, sapagkat ang pagbubukas ng selyo ng Pahayag ni Jesu-Cristo ay ang huling propetikong “lihim” na nabubuksan bago magsara ang probasyon. Lahat ng mga propeta, kabilang si Daniel, ay tumutukoy sa mga huling araw. Ang pagsisikap ni Daniel na maunawaan ang “lihim” ay isang usaping buhay o kamatayan, gaya rin ng pagsubok na kaugnay ng larawan ng hayop para sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

"Malinaw na ipinakita sa akin ng Panginoon na ang larawan ng hayop ay mabubuo bago magsara ang probasyon; sapagkat ito ang magiging dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay mapagpapasyahan ang kanilang walang hanggang kahihinatnan." Manuscript Releases, tomo 15, 15.

Ang panalangin ni Daniel, habang hinahangad niyang maunawaan ang "lihim," ay kumakatawan sa isang tiyak na panandang-daan sa kasaysayan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang Aklat ni Daniel ay nagbibigay ng dalawang saksi na nagtatatag sa panandang-daan ng "panalangin" sa mga huling araw. Ang panandang-daang iyon ay matatagpuan sa panahong kinakatawan ng ikalawang mensahe ng bawat linya ng reporma.

Ang propetikong konteksto ng kapwa panalangin ay ang pitumpung taon ng pagkabiha, na, bilang isang sagisag, ay kumakatawan sa “pitong ulit” ng Levitico dalawampu’t anim. Sa Daniel kabanata dalawa, sa unang talata, ang pangalang “Nebukadnezar” ay inuulit nang dalawang beses, at ang pagdodoble ng isang salita sa Kasulatan ay sagisag ng mensahe ng ikalawang anghel.

May ilang pahayag sa mga sinulat ni Sister White na nagsasaad na ang ikatlong kabanata ng Daniel ay isang sagisag ng batas-dominikal. Ang unang kabanata ng Daniel ay taglay ang lahat ng katangian ng unang mensahe ng anghel, at ipinabatid sa atin na hindi maaaring magkaroon ng ikatlong mensahe (ikatlong kabanata ng Daniel) kung walang una at ikalawang mensahe.

Ang pagsubok ng larawan ng hayop ay tinukoy ni Ellen White bilang ang pagsubok na dapat nating maipasa bago magsara ang probasyon at bago tayo matatakan. Nang tumugtog ang musika sa ikatlong kabanata ng aklat ni Daniel, simbolikong nagsara ang probasyon, sapagkat ang ikatlong kabanata ay kumakatawan sa batas ng Linggo. Ang musika ni Nebukadnezar ay kumakatawan sa himig na saka sisimulang awitin ng patutot ng Tiro sa mga hari ng lupa sa katapusan ng simbolikong pitumpung taong siya’y nalimutan.

At mangyayari sa araw na yaon, na malilimutan ang Tiro sa loob ng pitumpung taon, ayon sa mga araw ng isang hari; at sa katapusan ng pitumpung taon ay aawit ang Tiro gaya ng isang patutot. Magdala ka ng alpa, lumibot ka sa lungsod, ikaw na patutot na nalimutan; tumugtog ka ng matamis na himig, umawit ka ng maraming awit, upang ikaw ay maalala. At mangyayari, sa katapusan ng pitumpung taon, na dadalawin ng Panginoon ang Tiro, at siya’y babalik sa kaniyang upa, at makikiapid sa lahat ng mga kaharian ng sanlibutan na nasa balat ng lupa.

Isaias 23:15-17.

Tinutukoy ni Kapatid na White ang tatlong mensahe ng tatlong anghel bilang tatlong pagsubok.

Tinanggihang ng marami sa mga lumabas upang salubungin ang Kasintahang Lalaki, alinsunod sa mga mensahe ng unang at ikalawang anghel, ang ikatlo, ang huling mensaheng pansubok na ibibigay sa sanlibutan, at gayon din ang magiging paninindigan kapag ipinahayag ang huling panawagan. *Review and Herald*, Oktubre 31, 1899.

Ayon sa patotoo ng ilang saksi, ang kabanata dalawa ng Daniel ay ang mensahe ng ikalawang anghel. Ang kasaysayan ng pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang anghel hanggang sa Paghuhukom ay ang kasaysayang kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag ni Daniel. Ang konteksto ng panalangin ni Daniel sa kabanata dalawa ay naganap sa loob ng pitumpung taon, na siyang sagisag ng “pitong panahon.”

Ang panalangin sa Kabanata Siyam ay nagsisimula sa tuwirang pagtukoy sa pitumpung taon. Ganap na magkapareho ang propetikong tagpuan ng dalawang panalangin. Kinakatawan nila ang magkakaibang aspekto ng iisang panalangin, ngunit kapwa inilalagay sa gayunding tagpuan ng “pitong panahon,” at kapwa nakahanay sa palatandaang “panalangin” na matatagpuan sa kasaysayan ng isandaan at apatnapu’t apat na libo sa mga huling araw.

Nang manalangin si Daniel sa kabanata siyam, siya ay nasa isang propetikong “panahon ng transisyon” mula sa kaharian ng Babilonya tungo sa kaharian ng mga Medo at mga Persa. Ang puntong transisyon na iyon ay isa ring palatandaan, at tumutugma rin ito sa gayunding puntong transisyon sa kilusan ng ikatlong anghel, kung kailan ang bayan ng Diyos ay namamatay sa lansangan bilang “mga taga-Laodicea”, at lumalabas mula sa libingan bilang “mga taga-Filadelfia”. Ang puntong transisyon para sa kilusan ng unang anghel ay tumutugma kapwa sa puntong transisyon ni Daniel at sa gayunding puntong transisyon sa kilusan ng ikatlong anghel, at ang tatlong ito ay tuwirang nauugnay sa “pitong panahon” ng Levitico dalawampu’t anim. Ang paglipat mula sa Filadelfia tungo sa Laodicea sa kilusang Millerita ay naganap kasabay ng pagdating ng “bagong liwanag” hinggil sa “pitong panahon” noong 1856, at ng kasunod na ganap na pagtanggap sa “pitong panahon” noong 1863. Si Daniel sa kabanata siyam, ang kilusan ng unang anghel sa panahon ng mga Millerita, at ang kilusan ng ikatlong anghel sa ating panahon, ay pawang may puntong transisyon na nagtutugma sa isa’t isa, at ang tatlong puntong transisyon na ito ay inilalagay sa loob ng konteksto ng “pitong panahon”.

Sa kasaysayan ng proseso ng pagsusubok, si Daniel ay kumakatawan sa mensaherong pinagkalooban ng liwanag na una niyang ibinahagi sa kaniyang tatlong kasamahan, kaya’t sumasagisag sa propetikong tungkulin ni “Elias,” na siyang “tinig na sumisigaw sa ilang.”

Ang "lihim" ng Daniel Kabanata Dalawa ay tumutukoy na ang ika-walong kaharian sa propesiya ng Biblia ay "mula sa pito" na mga kaharian. Bilang unang paglalarawan ng mga kaharian sa propesiya ng Biblia, kaya't ito'y nauugnay sa huling paglalarawan ng mga kaharian sa propesiya ng Biblia na matatagpuan sa Apocalipsis Kabanata Labimpito. Ang ika-walong kaharian, sapagkat ito ay "mula sa pitong" naunang mga kaharian, ay tumutukoy sa puntong transisyon na nagtatatag sa

makabagong Babilonya bilang tatluhanang pagsasanib ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta. Ang panaginip ni Nebukadnezar tungkol sa larawan ay sa huli'y tumutukoy sa ika-walong makalupang kaharian ng kasaysayang propetiko.

Sa propesiya ng Banal na Kasulatan, ang isang kaharian ay sinasagisag ng isang hayop; kaya ang katotohanang kinakatawan ng panaginip ni Nebukadnezar tungkol sa larawan ay ang unang pagtukoy sa huling hayop, gaya rin ng itinukoy sa Apocalipsis kabanata labimpito. Samakatuwid, ang panaginip ni Nebukadnezar ay sa katapusan ang panaginip ng larawan ng ikawalo at huling hayop. Ito ang panaginip ng “larawan ng hayop”.

Iyan mismo ang patunay sa kahalagahan ng pagkilala sa punto ng transisyon na nagaganap sa kilusan ng ikatlong anghel, subalit ang "lihim" ay siya ring susi na nagbubuklod at nagtatatag ng malaking bahagi ng tinutukoy ng mga naunang artikulo hinggil sa kasaysayang sumunod sa Hulyo 18, 2020. Sa mga artikulong iyon, ipinakita na ang apat na palatandaang-daan ng bawat isa sa mga banal na kilusang reporma, na kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag ayon kay Daniel, ay palagiang nagtataglay ng iisang tema.

Ang apat na panandang-daan sa panahon ni Cristo ay itinakda sa konteksto ng "kamatayan at muling pagkabuhay". Ang unang panandang-daan, na kumakatawan sa pagpapalakas ng unang mensahe, ay ang bautismo ni Cristo, ang sagisag ng kamatayan at muling pagkabuhay. Ang ikalawang panandang-daan, na kumakatawan sa unang pagkadismaya sa kasaysayang iyon, ay ang kamatayan at muling pagkabuhay ni Lazaro. Ang ikatlong panandang-daan ay ang maluwalhating pagpasok sa Jerusalem, na kumakatawan sa Sigaw ng Hatinggabi. Si Cristo ay patungo sa Kaniyang kamatayan at muling pagkabuhay, at si Lazaro, ang buhay na kinatawan ng kamatayan at muling pagkabuhay, ang nanguna sa prusisyon. Pinatutunayan din ni Lazaro na sa panahon ng pagpapahayag ng Sigaw ng Hatinggabi, ang bayan ng Diyos ay "tinatakan".

Ang pinakatampok na himalang ito, ang pagbuhay na muli kay Lazaro, ay upang lagyan ng selyo ng Diyos ang Kanyang gawain at ang Kanyang pag-angkin ng pagka-Diyos. *The Desire of Ages*, 529.

Ang ikaapat na palatandaan ng paghatol ay ang krus, na siya ring kamatayan at muling pagkabuhay. Ang panahon ng apat na palatandaang iyon ay kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag ni Daniel.

Sa kasaysayan ng mga Milerita, ang tema ay ang “prinsipyong araw-taon,” at ang 11 Agosto 1840 ang naging pagpapatunay ng prinsipyong iyon. Ang unang pagkabigo ay bunga ng maling paglalapat ng prinsipyong araw-taon. Ang Sigaw sa Hatinggabi ang kasakdalan ng prinsipyong araw-taon kaugnay ng propesiyang dalawang libo’t tatlong daang taon at ng propesiyang dalawang libo’t limang daan at dalawampung taon, at pagkatapos ay nagsimula ang Pagsisiyasat na Paghuhukom nang ang mga propesiyang araw-taon na iyon ay natupad noong 22 Oktubre 1844. Ang tema ng lahat ng apat na palatandaan sa kasaysayan ng mga Milerita ay ang “prinsipyong araw-taon.” Ang panahon ng apat na palatandaang iyon ay kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag ni Daniel.

Noong panahon ni Haring David, ang paksa ay "ang kaban ng Diyos." Nang tumatag ang kapangyarihan ni David, nagpasya siyang dalhin ang kaban sa Lunsod ni David.

At si David ay nagpatuloy at lumago sa kadakilaan; at ang Panginoong Diyos ng mga hukbo ay sumasa kaniya. 2 Samuel 5:10.

Ang unang pagkadismaya ay nang magkasala si Uzzah sa paghipo sa Kaban ng Tipan. Ang ikatlong panandang-daan ay nang maunawaan ni David na pinagpala ng Panginoon ang bahay ni Obededom na Gittite, na siyang kinalalagyan ng Kaban mula nang rebelyon ni Uzzah. Pagkatapos ay pumaroon si David at kinuha ang Kaban para sa kaniyang matagumpay na pagpasok sa Jerusalem (ngunit ang kaniyang asawa ay nagpakita ng di-angkop na galit at "pagkadismaya" sa pagpasok ni David). Bawat isa sa apat na panandang-daan na iyon ay kinakatawan ng Kaban. Ang panahon ng apat na panandang-daan na iyon ay kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag ni Daniel.

Noong Setyembre 11, 2001, ang Islam ng "ikatlong Aba" ay pinakawalan, at saka pinigil. Ang Hulyo 18, 2020 ay isang nabigong hula hinggil sa papel ng Islam. Ang mensaheng nagbubuhay sa mga tuyong, patay na buto ay nagmumula sa "apat na hangin", na sagisag ng Islam at kumakatawan sa mensaheng Sigaw sa Hatinggabi. Ang pambansang pagkawasak na sumusunod sa pambansang apostasya ng Batas ng Linggo sa Estados Unidos ay dulot ng Islam ng "ikatlong Aba". Ang panahon ng apat na panandang-daan na iyon ay kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag na tinukoy ni Daniel.

Ang kilusan ng unang anghel ay kumakatawan sa kilusan ng ikatlong anghel, at ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayan ng kilusang Millerita ay isang pagtutuwid sa nabigong hula na nagbunga ng unang pagkadismaya.

Nakita ng mga nadismaya sa Banal na Kasulatan na sila ay nasa panahon ng pagkaantala, at na kailangan nilang matiyagang hintayin ang katuparan ng pangitain. Ang gayunding katibayan na nag-akay sa kanila na hintayin ang kanilang Panginoon noong 1843 ay siya ring nag-akay sa kanila na asahan Siya noong 1844. *Early Writings*, 247.

Ang gayunding katibayan para sa isang pag-atakeng Islamiko sa Nashville ay siya ring katibayan para sa isang pag-atake sa Nashville na magaganap bilang tugon sa pagpapatupad ng pagsamba sa Linggo. Hindi kailanman nabibigo ang mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya. Ang hula tungkol sa isang pag-atake sa Nashville ay isinasaad sa mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya. Matutupad ang hulang ukol sa Nashville, ngunit ang hula ng pag-atake sa Nashville ay ibabatay sa isang pagwawasto sa nauna nang nabigong hula, gaya ng nangyari sa kasaysayan ng mga Millerita. Matutupad ito sa ikaapat na palatandaan, na siyang palatandaang kumakatawan sa "paghuhukom".

Palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, at ang unang palatandaan ng Setyembre 11, 2001, ay isang pag-atake ng Islam, kaya sa paghuhukom ng batas ng Linggo ay magkakaroon ng isang pag-atakeng Islamiko laban sa Nashville. Maaari rin nitong saklawin ang iba pang mga puntirya, subalit ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay ang mensaheng nagwawasto sa mensaheng nagbunga ng unang pagkabigo. Ang unang pagkabigo ay sanhi ng

kasalanan ng paglalapat ng elemento ng panahon sa hula, hindi ng mga salita ni Ellen White.

Mahalagang kilalanin na ang apat na panandang-daan na nagsisimula sa “pagpapalakas” ng unang mensahe (na sa aklat ni Daniel ay nagaganap sa pasimula ng simbolikong pitumpung taon) ay laging pinamamahalaan ng iisang tema. Kung tinanggap ninyo ang Setyembre 11, 2001 bilang isang katuparan ng propesiya, propetikong kinain ninyo ang “nakatagong aklat.” Iilan lamang ang tunay na kumain ng katotohanang iyon, ngunit may ilan, gaya ng ipinakikita ni Daniel, na nagpasya sa kanilang puso na huwag madungisan ng pagkaing Babilonyo. Gayunman, may mga nag-aangking naniniwala na ang Setyembre 11, 2001 ay isang katuparan ng propesiya, subalit iginigiit nilang hindi Islam ang may kagagawan, kundi ang pamilyang Bush, o ang mga globalista, o ang mga Heswita, o ang CIA, o ilang kumbinasyon ng mga karaniwang inaakusahan na madalas gamitin ng mga makabagong tagapagtaguyod ng teorya ng sabwatan. Bilang Alpha at Omega, inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, kaya kung mali tayo tungkol sa kung ano ang propetikong kinakatawan noong Setyembre 11, 2001, winawasak natin ang ating kakayahang wastong hatiin ang Salitang propetiko ng “katotohanan.”

Ang “pagbibigay-kapangyarihan” ng unang mensahe sa kasaysayan ng mga Millerita ay ang Islam ng ikalawang Woe, at ang pagbibigay-kapangyarihang iyon ay naging tipo ng pagbibigay-kapangyarihan noong Setyembre 11, 2001, na idinulot ng Islam ng ikatlong Woe.

Ang Islam sa unang palatandaan ang nagpapakilala sa Islam sa huling palatandaan. Ang huling palatandaan ay kumakatawan sa paghuhukom, at ang Estados Unidos ay hinahatulan sa batas ng Linggo. Ito ang ikalawang mensahe ni Ezekiel sa kabanata tatlumpu’t pito, na bumubuhay sa mga patay, at ang mensaheng iyon ay ang mensahe ng ikatlong palatandaan, na siyang Sigaw sa Hatinggabi. Ito ang mensahe ng pagtatatak, gaya ng inilalarawan sa matagumpay na pagpasok ni Cristo na nakasakay sa isang "asno", na sagisag ng Islam. Ang mensahe ng pagtatatak ng Sigaw sa Hatinggabi ay dinadala ng Islam.

Sabihin ninyo sa anak na babae ng Sion, Narito, ang iyong Hari ay dumarating sa iyo, maamo, at nakasakay sa isang asno, at sa isang batang asno, na anak ng isang asno. Mateo 21:5.

Ang ikalawang propesiya ni Ezekiel ay nagmumula sa “apat na hangin,” na siya ring sagisag ng Islam. Lubhang kailangan na maging malinaw ang katotohanang ito, sapagkat ang mensaheng siyang Sigaw sa Hatinggabi ay ang mensaheng kumikilala sa Islam ng ikatlong “Sa Aba,” bilang kapangyarihang magdadala ng paghatol sa Estados Unidos sa oras ng batas ng Linggo, at magbubunga ng pambansang pagkawasak na sumusunod sa naturang dekreto.

Ang Pitong Trumpeta ng Pahayag ay mga kahaluturan ng Diyos laban sa sapilitang pagpapatupad ng pagsamba sa Linggo na isinagawa ng kapuwa paganong Roma at Roma ng papado.

1. Ang unang apat na Trompeta ay ipinadala laban sa paganong Roma matapos ipatupad ni Constantino ang unang batas sa araw ng Linggo noong taong 321.
2. Ang ikalima at ikaanim na Trumpeta (na siya ring una at ikalawang Kasawian ng Islam), ay mga hatol ng Diyos laban sa Romang Papal dahil sa batas sa Linggo ng Papado na ipinagtibay sa Konseho ng Orleans noong taong 538.

3. Ang ikapitong Trumpeta (na siyang ikatlong Kasawian ng Islam) ay ang hatol na darating sa Estados Unidos kapag ipinag-uutos nito ang pagsamba sa Araw ng Linggo sa malapit na hinaharap.

Ang Islam ng ikatlong “Aba” ay kumakatawan sa unang panandang-daan, ang Setyembre 11, 2001. Ang nabigong hula ng pag-atake ng Islam sa Nashville noong Hulyo 18, 2020 ay kumakatawan sa unang kabiguan, ang ikalawang panandang-daan. Ang mensahe ng “apat na hangin” ng Islam, gaya ng kinakatawan sa ikalawang propesiya ni Ezekiel sa kabanata tatlumpu’t pito, ay kumakatawan sa Sigaw sa Hatinggabi, ang ikatlong panandang-daan, at pagkatapos ay ang ikaapat na panandang-daan ng katuparan ng nabigong hula noong Hulyo 18, 2020 sa batas ng Linggo. Iyon ang apat na propetikong panandang-daan na nagaganap sa propetikong kasaysayan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, gaya ng kinakatawan ng pitumpung taon ng pagkabihag ni Daniel.

Ang pagkilala sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay isang pangunahing bahagi ng “lihim” na ipinahayag sa pamamagitan ng tipo kay Daniel, nang siya’y nanalangin upang maunawaan ang panaginip tungkol sa larawan ni Nebukadnezar. Ang kanyang panalangin ay isang panandang-daan na matatagpuan sa katapusan ng tatlo at kalahating araw ng kamatayan para sa dalawang saksi ng Apocalipsis labing-isa. Ang panalangin ni Daniel na ayon sa Levitico dalawampu’t anim, gaya ng naitala sa kabanata siyam, ay naganap sa unang taon ni Dario. Sa gayon, inilalagay nito ang kanyang mga panalangin sa mga punto ng paglipat.

Ang punto ng transisyon sa kasaysayan ng mga Millerita ay noong 1856, nang ang kilusang Millerita, ayon kina James at Ellen White, ay lumipat mula sa Philadelphia patungo sa Laodicea. Sa gayunding taon, dumating ang “bagong liwanag” hinggil sa “pitong panahon” sa mga artikulo ni Hiram Edson sa Review and Herald, ngunit noong 1863 (makalipas ang “pitong panahon”), lubusang itinakwil ang “pitong panahon.” Idinalangin ni Daniel ang “panalangin” na kinikilala bilang “ang lunas” para sa “pagkakawatak-watak” ng “pitong panahon” sa punto ng transisyon sa pagitan ng unang at ikalawang kaharian ng propesiya sa Biblia.

Ang tatlo at kalahati ay isang sagisag ng isang libo dalawang daan at animnapung taon, na siya namang sagisag ng “pitong panahon.” Noong Hulyo 18, 2020, ang kilusang Laodicean ng Future for America ay nagpamalas ng paghihimagsik laban sa utos ng Diyos na huwag nang kailanman muling isabit ang isang propetikong mensahe sa panahon. Ang kilusang iyon ay saka “pinatay” at “pinangalat” sa lansangan ng Pahayag labing-isa, na dumaraan sa libis ni Ezekiel ng mga patay na tuyong buto. Sa katapusan ng panahong iyon ng “pagkakalat,” na siya ring “panahon ng paghihintay” ng talinghaga ng sampung dalaga, sila ngayon ay tinatawag mula sa kanilang mga libingan ng “isang tinig na sumisigaw” mula sa loob ng “ilang” ng “tatlo at kalahating” araw.

Kung paanong sa bandang huli ay kinilala ng mga Millerite na sila noon ay nasa “panahon ng pag-antala” sa Mateo kabanata dalawampu’t lima at sa Habakuk kabanata dalawa, gayundin, kinakailangang kilalanin ng “dalawang patay na saksi” kung nasaan sila, kapag ang “tinig sa ilang” ay sumisigaw. Dapat nilang kilalanin na sila ay “nangalat”. Ang pagkilalang iyon ay isang panawagan sa “panalangin”, ngunit hindi basta panalangin, ito ay isang panawagan sa panalangin ni Daniel ayon sa Levitico kabanata dalawampu’t anim. Kung wala ang tiyak na panalanging iyon,

walang muling pagbabangon. Minamarkahan ng muling pagbabangon ang punto ng paglipat mula sa Laodicea tungo sa Filadelfia, at nagbubunga ng penomenong propetiko ng ikawalo na mula sa pito, gaya ng pinatutunayan ng larawan ni Nebukadnezar sa Daniel kabanata dalawa.

Kapag naganap ang panalanging iyon ng pagsisisi at pag-amin, ang pangako ay na aalalahanin ng Diyos ang Kanyang tipan at titipunin ang Kanyang nangalat na bayan. Ang unang propesiya ni Ezekiel ay pinagsama-sama ang mga buto, at ang kanyang propesiya naman tungkol sa "apat na hangin" ay binago ang mga bagong-silang na "Philadelphians" upang maging isang makapangyarihang hukbo... isang makapangyarihang hukbo na, ayon sa Pahayag labing-isa, ay saka "iaangat sa langit" kalakip ng isang "ulap ng mga anghel". Sa gayo'y sila ang "watawat" ng Panginoon.

Ang "lihim" ng Daniel kabanata dalawa, na gayo'y ibinubunyag ng Leon ng lipi ni Juda, ay nagpapatibay sa penomenon ng "ikawalong nilalang sa pito"... at ang bawat iba pang propetikong elemento ng Daniel kabanata dalawa ay umaayon sa propetikong pagkakasunod-sunod ng dalawang saksi ng Apocalipsis kabanata labing-isa. Ang dalawang saksi ng Apocalipsis kabanata labing-isa ay "itinataas bilang isang watawat" sa gayunding "oras" na magaganap ang batas ng Linggo, sapagka't sila'y itinataas sa "malaking lindol" ng Apocalipsis kabanata labing-isa. Ang "malaking lindol" ay sumisira sa ikasampung bahagi ng lunsod, at ang Estados Unidos ang pangunahing hari ng "sampung hari", gaya ng naging Pransiya, nang ang "lindol" ng Rebolusyong Pranses ay nagpuksa sa Pransiya sa katuparan ng Apocalipsis kabanata labing-isa.

Ang ganap na katuparan ng lindol na iyon ay isinasakatuparan sa halimaw na mula sa "lupa", at ang batas ng Linggo sa kaharian ng halimaw na mula sa lupa ay nagdudulot ng pagyanig. Ang ganap na katuparan ng "lindol" ng Apocalipsis labing-isa ay ang batas ng Linggo, kapag ang halimaw na mula sa "lupa" ay "mayayanig" at ang pambansang pagtalikod sa pananampalataya ay sinusundan ng pambansang pagkawasak. Sa oras na iyon, ang dalawang saksi ay "itinataas bilang isang estandarte". Sila ay "umaakyat sa langit sa mga alapaap", gaya ng pag-akyat ni Cristo sa langit sa huling pagkakataon. Ang Kaniyang mga huling salita sa mga alagad, na sumasagisag sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, na itataas din sa langit bilang isang estandarte, ay nakatala sa aklat ng Mga Gawa.

At sinabi niya sa kanila, Hindi ukol sa inyo ang makaalam ng mga panahon o ng mga kapanahunan, na itinakda ng Ama sa kaniyang sariling kapangyarihan. Datapuwa't tatanggap kayo ng kapangyarihan, pagdating sa inyo ng Espiritu Santo; at kayo'y magiging mga saksi ko sa Jerusalem, at sa buong Judea, at sa Samaria, at hanggang sa kahulihuhilang hanggahan ng lupa. At pagkasabi niya ng mga bagay na ito, samantalang sila'y nakatingin, siya'y inakyat; at isang ulap ang tumanggap sa kaniya mula sa kanilang paningin. Gawa 1:7-9.

Yaong mga nagnanais maging "watawat" ay nararapat tumalikod mula sa paglalapat ng "mga panahon at mga kapanahunan", kung ibig nilang tanggapin ang kapangyarihan ng Espiritu Santo upang maisakatuparan ang gawain ng "watawat".

Ang "lihim" na ipinahayag kay Daniel sa kabanata dalawa, ay ang lihim ng Pahayag ni Jesu-Cristo na inaalis ng tatak sa mismong bago magsara ang probasyon. Ang "lihim" na iyon ay

kinabibilangan ng "nakatagong kasaysayan" ng "Pitong Kulog." Ang kasaysayang iyon ay nakabalangkas sa salitang Hebreo na nilikha sa pamamagitan ng pagsasama ng una, ikalabintatlo, at huling titik ng alpabetong Hebreo. Kapag pinagsama ang mga titik na iyon, bumubuo ang mga ito ng salitang Hebreo na "katotohanan." Si Jesus ang "katotohanan," na Siya rin ang Una at ang Huli. Ang tatlong titik na iyon ay kumakatawan sa balangkas ng bawat dakilang kilusang reporma, sapagkat kinakatawan nila ang unang, ikalawa, at ikatlong anghel. Kumakatawan din ang mga ito sa tatlong-hakbang na proseso ng paglilinis na inilarawan ni Daniel sa kabanata labindalawa, bilang "nilinis, pinaputi, at sinubok." Ang tatlong-hakbang na prosesong iyon ng pagsubok at paglilinis ay inilhad sa loob ng mahigit dalawang dekada ng Future for America, ngunit ngayo'y natukoy na ito bilang kumakatawan sa isang "nakatagong kasaysayan" sa loob ng mga banal na linya ng reporma. Ang "nakatagong kasaysayan" na iyon ang ganap na katuparan ng "Pitong Kulog" na napanatiling tinatakan hanggang sa ngayon, sa mismong bago ang pagsasara ng probasyon.

Matagal nang nauunawaan na ang Pitong Kulog ay kumakatawan sa isang "pagbabanghay ng mga pangyayaring naganap sa ilalim ng unang at ikalawang mensahe ng anghel," at na kumakatawan din ang mga ito sa "mga pangyayaring darating na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunud-sunod." Ipinahayag na ngayon sa pamamagitan ng Pahayag ng "katotohanan" na ang huling tatlong palatandaan ng isang linya ng reporma ay ang "nakatagong kasaysayan" ng Pitong Kulog. Ang mga palatandaang iyon ay nagsisimula sa "unang" kabiguan at nagwawakas sa "huling" kabiguan. Ang gitnang palatandaan ay ang Sigaw sa Hatinggabi. Ang unang kabiguan ay nagtatakda sa simula ng "panahon ng paghihintay," na nagtatapos sa Sigaw sa Hatinggabi. Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay nagtatapos sa "paghuhukom" kung saan minamarkahan ang huling kabiguan.

Ang unang pagkabigo sa ikalawang kabanata ng Daniel ay ang pagkabatid ni Daniel na siya ay napailalim sa isang "dekreto ng kamatayan". Pagkatapos ay humiling siya ng "panahon", na sa gayo'y nagtakda ng pasimula ng "panahon ng paghihintay". Iyon ay humantong sa kanyang pagkaunawa sa "lihim", na siyang mensahe ng "Sigaw sa Hatinggabi", na pagkatapos ay iniharap kay Nebukadnezar upang maaari niyang "hatulan" ang mensahe ni Daniel.

Ang "paghatol" ni Nebukadnezar hinggil sa panaginip at sa pagpapakahulugang inilhad ni Daniel ay minamarkahan ang ikatlo sa tatlong palatandaan sa daan na kumakatawan sa "nakatagong kasaysayan" ng Pitong Kulog. Ang paghatol na iyon ay tinalakay rin sa Daniel kabanata tatlo, na siyang kumakatawan sa prinsipyong matatag na ginagamit sa mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis, na tinatawag na "ulitin at palawakin."

Tatalakayin natin ang ikatlong kabanata sa susunod na artikulo, ngunit nararapat na banggitin dito na ang paghatol ng ikatlong panandang-daan sa ikatlong kabanata ay tumutukoy sa huling kabiguan, na ang unang kabiguan ang naging tipo nito. Ang "nakatagong kasaysayan" ng pitong kulog ay tumutukoy sa tatlong panandang-daan, na nagsisimula at nagwawakas sa isang kabiguan. Sa ikalawang kabanata ng Daniel, ang unang kabiguan ay inuugnay sa isang "dekreto ng kamatayan" ni Nebukadnezar, at sa ikatlong kabanata ang huling kabiguan ay inuugnay sa isa pang "dekreto ng kamatayan" ni Nebukadnezar.

Ang "nakatagong kasaysayan" ng "dalawang saksi", na kumakatawan sa kilusan ng Future for America, ay sumasagisag sa pagkadismaya noong Hulyo 18, 2020. Pagkaraan noon, nagsimula ang "panahon ng pag-antala" na kinakatawan ng "tatlo't kalahating araw" sa Apocalipsis kabanata labing-isa. Ang pagkagising at muling pagkabuhay ng yaong mga "pinatay sa mga lansangan" ng hayop na umahon mula sa "kalalimang walang hanggan" ay inilahad nang tiyak at detalyado sa propetikong Salita ng Diyos; ngunit sa payak na antas, kapag nagising ang dalawang saksi, nauunawaan nila ang "hiwaga" na kinakatawan sa Daniel kabanata dalawa.

Ang "lihim" na iyon ay ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na pagkatapos ay kanilang ipinapahayag hanggang sa ika-tatlong kabanata ng Daniel, kung kailan darating ang nalalapit na batas ng Linggo at magaganap ang huling pagkadismaya. Ang unang pagkadismaya ay nararanasan ng yaong mga kinakatawan bilang "Daniel" noong Hulyo 18, 2020. Ang huling pagkadismaya ay nararanasan ng pinuno ng "sampung hari," na siyang Estados Unidos, habang ang pambansang pagtalikod sa pananampalataya ay nagbubunsod ng pambansang pagkawasak mula sa Islam.

Tatapusin namin ang buod at konklusyon ng ikalawang kabanata ng Daniel sa susunod na artikulo.

Binihag ni Satanas ang sanlibutan. Ipinakilala niya ang isang sabat na diyus-diyosan, na waring iginawad niya rito ang malaking kahalagahan. Inagaw niya ang pagsamba ng sanlibutang Kristiyano mula sa Sabat ng Panginooon upang ilaan sa sabat na diyus-diyosan na ito. Ang sanlibutan ay yumuyukod sa isang tradisyon, isang utos na gawa ng tao. Gaya ng pagtatayo ni Nebukadnezar ng kaniyang larawang ginto sa kaparangan ng Dura, at sa gayo'y itinanghal niya ang kaniyang sarili, gayon din naman itinataas ni Satanas ang kaniyang sarili sa huwad na sabat na ito, na para rito ay ninakaw niya ang kasuotan ng langit. Review and Herald, Marso 8, 1898.